

HONDBÓLTSFINALAN MENN

Kundi **ikki** verið betri

– Hetta er bara heilt ótrúligt. Vit spæla triggir so øgiliga tættir dystir við so fantastiskum kulissum, at tað kundi ikki verið betri, sigur Dánjal Tórgarð, sum telist millum teir ungu hoyvíkingarnar, men allíkavæl eisini var við til at vinna fyrsta føroyameistaraheitið hjá felagnum í 2009.

– Eg má siga, at hetta vigar meira, tí vit hava hesa ferð verið so nógvir, sum tóku ábyrgd. Sjálvandi var 2009 eisini fantastiskt, tí tað var fyrsta meistaraheitið hjá H71, men hetta er so sanniliga eisini øgiliga søtt, má eg siga.

Tá kappingarárið byrjaði, var H71 ikki millum liðini, ið tey handbóltsskønu høvdu hug at telja við, tá favorittarnir skuldu nevast, men tá avtornaði, fingi hoyvíkingar bart seg allan vegin fram.

– Eg haldi, at vit byrjaðu illa í ár, men vit hava eisini eitt ungt lið, sum tað tekur tíð at spæla saman. Hinvegin, so hava vit rakt toppin akkurát í røttu løtuni. Vit hava verið

fantastiskir, eftirsum vit eru so ungir, sum vit eru, og her er eingin dottin niður ímillum hjá okkum, sigur Dánjal Tórgarð, ið vónar, at liðið verður verandi intakt tey næstu árin.

– Tá tað er eitt so ungt lið, kunnu fleiri fara frá, tí teir fara burtur at lesa og sovorðið, og soleiðis verður tað helst eisini komandi árin. Men tað er ótrúliga flott, at vit megna hetta, og eg vóni sjálvandi, at vit bliva við at hava eitt gott lið tey komandi árin eisini.

hilmarjan@sosialurin.fo

Myndir: Álvur Haraldsen

Gullið fór til

HONDBÓLTUR Eftir triggjar fantastiskar finalur, har bara eittans málið var á muni hvørja ferð, gjørdust tað til endans hoyvíkingar, ið drógu longsta stráið og fóru avstað við gullinum fyri nøsini á KÍF, ið alt kappingarárið hevur verið á odda, men ikki megnaði at halda stand í avgerandi løtuni

Hilmar Jan Hansen

Tíðin stóð still, hóast klokkan gekk. Kollfirðingar vóru í álopi, og høvdu rímliga góða tíð. Men so kom alamt meira og meira fjáltur yvir spælið, tí teir vistu, at sekundini gingu. Bara fyra slík vóru eftir, fekk KÍF triggjarmeturstakast í vinstru síðu. Liðið gjørdi uppstilling, spældi bóltin til skjúttan, sum bleiv pressaður av H71-verjuni, so skotið fór við síðuna av – og so var tíðin farin.

Kollfirðingarnir boygdu høvdu og hoyvíkingar runnu í ein trunka á miðjunni, har spælarar og fjepparar hálsfevdust, hvørt um annað. Soleiðis endaðu gullvónirnar í Kollafirði, har tey í ár so gjarna høvdu ynskt sær ta bestu gávuna, nú stolta handbóltsfelagið fyllir 70.

So skuldi ikki verða, men kollfirðingar kunnu allíkavæl vera ernir av sínum ungu monnum, sum annað árið á rað vóru í finaluni um føroyameistaraheitið. Tað rakk ikki hesa ferð, men tað skal vera løgið, um fyrsta meistaraheitið hjá KÍF

er langt burturi. Súrt er sjálvandi at hava verið á odda allan vegin og so tapa í finalunum, men soleiðis eru treytirnar, og tað var altso í finalunum, at veruliga styrkin skuldi vísast og prógvast.

Hetta var ein av hesum lögnum dystunum, har liðini bardust og stríddust sum fyri lívinum, samstundis sum ilt var at taka dagar ímillum, hvat teirra hevði munin. Samstundis hevði tú eisini hesa lögnum kensluna av, at um KÍF vann, so vóru øll glað...

Hinvegin var tað eina ella aðrastaðni stuttligt, óansæð hvør vann, tí í hvørgum føri var talan um nakað

av teimum sigursvandu feløgnum, ið vit altíð siggja fremst í fremstu røð. At ein FM-finala skuldi standa millum tvey feløg í høvuðsstaðarkommununi og at hvørki Kyndil ella Neistin var við, vildi verið fullkomuliga óhugsandi fyri nøkrum árum síðani. Men tað hevði so upp á ongan máta blivið tað sama, sum tað nú bleiv, tí tá hevði restin av landinum lagt líka í, hvør vann!

So javnt, so javnt

Nú blivu tað ikki kollfirðingar, ið vunnu, men hoyvíkingar skulu fáa rós fyri, at teir dugdu at vísa tað, sum júst sálaði Arnold Mærsk

Taki **synd** í kollfirðingum

– Eg haldi, at vit hava rakt okkara form øgiliga væl, og kanska hava kollfirðingar rakt sín eitt sindur ov tíðliga. Teir hava so øgiliga leingi biðað eftir, hvørjum teir skulu spæla ímóti í finalunum, og tað vísir seg, at tú skalt gera okkurt serligt fyri at halda teg í toppinum, tá so er, staðfestir málverjin hjá H71, Jens Skipagøta.

– Tá tað so er sagt, so taki eg so ótrúliga synd í kollfirðingum. Hetta hevur verið eitt fantastiskt kappingarár hjá teimum, og eg hevði unt teimum at vunnið, sjálvt um eg nú taki steypið við mær suður.

Jens var ein av teimum, ið takkaði fyri seg eftir meistaraheitið í 2009, men valdi allíka-

væl at halda fram, tí felagið hevði trot á málmonnum, og tað iðrar hann seg sjálvandi ikki um nú:

– Hetta hevur verið super. Fyri mítt viðkomandi má eg siga, at tað fyrra meistaraheitið var øgiligt, men at hetta hevur ikki minni týðning. Tað er kanska serliga, tí dystirnir hava verið, sum teir hava verið, sigur hann.

– Hetta hevur verið uppslitandi og heilt fantastiskt, alt í einum. Tú kanst ikki ynskja tær meira, enn triggjar sovorðnar dystir. Kropsliga eri eg kanska ikki so móður, men mentalt hevur hetta verið møðsamt.

hilmarjan@sosialurin.fo